

AWAKEN THE WORLD

Video Transcriptions

Samadhi 1 - Maya, the illusion of the self

SAMADHI

awakentheworld.com

Vaizdo įrašo stenograma - lietuvių kalba „Samadhi“ 1 dalis - „Maja, atskiro „aš“ iliuzija“

SAMADHI Samadhi - tai senovės sanskrito žodis, neturintis šiuolaikinio atitikmens. Sukurti filmą apie Samadhi nėra lengva užduotis. Samadhi nurodo, kad tai negali būti išreikšta proto lygiu. Šis filmas yra tik mano asmeninės vidinės kelionės išorinė išraiška. Šio filmo tikslas ne tame, kad papasakoti apie Samadhi, pateikus informaciją tavo protui, o tame, kad tiesiogiai įkvėpti tave pažinti savo tikrąją prigimtį.

Šiuo metu Samadhi aktualus labiau, negu kada nors kituomet. Mes pasekėme tokį istorinį laikotarpį, kada mes pamiršome Samadhi ir pamiršome tai, kad pamiršome.

Tas užmaršumas yra Maja, atskiro „aš“ iliuzija. 1 Dalis MAJA (atskiro „aš“ iliuzija).

Kas yra būdinga žmogui, dauguma mūsų yra giliai pasinėrę į kasdienę gyvenimo rutiną, net negalvodami apie tai, kas mes, kodėl mes čia ir kur mes einame. Daugelis mūsų niekad nesuvokiame tikrojo AŠ, Sielos, arba tai, ką Buda vadino Anata. - tai, kas yra už vardo ir formos ribų, už mąstymo ribų. To pasekmėje mes manome, kad mes - tie apriboti kūnai. Mes gyvename sąmoningoje ir nesąmoningoje baimėje, kad ribota AŠ-struktūra, su kuria mes save tapatiname, numirs.

Šiuolaikiniame pasaulyje didžioji dauguma žmonių, užsiimančių religinėmis ar dvasinėmis praktikomis, tokiomis kaip joga, maldos, meditacija, šventų vardų giedojimas ar bet kokie ritualai, sąlygojami praktikos metodai. Tai reiškia, kad jie yra tik ego sistemos dalis. Paieškos ir veikla nėra problema. Problema yra ta, kad jūs galite rasti atsakymą kokia nors išorine forma.

Dažniausiai pasitaikantis dvasingumas nesiskiria nuo patologinio mąstymo, kurį galima rasti visur. Tai yra tas pats proto jaudulys. Daugiau žmogaus veiksmų, o ne žmogaus. Ego sistema nori daugiau pinigų, daugiau galios, daugiau meilės, nieko daugiau. Tie, kurie eina vadinamuoju dvasiniu keliu, yra linkę būti dvasingesni, labiau pažadinti, labiau neišsižadėję, ramesni, labiau apsišvietę. Žiūrėti šį filmą gali būti pavojinga jums, nes jūsų protas nori įgyti Samadhi. Ir dar blogiau, jei jūsų protas gali pamanyti, kad jau įgijo Samadhi. Kai kyla noras ką nors pasiekti, galite būti tikri, kad tai yra ego sistemos darbas. Samadhi nėra savęs pasiekimas ar papildymas.

Pažinti Samadhi reiškia išmokti mirti anksčiau nei mirsi. Gyvenimas ir mirtis, kaip yin ir yang, yra neatsiejama kontinuumas Be galo besiskleidžiantis, be pradžios ir pabaigos. Kai atstumiamo mirtį, atstumiamo ir gyvenimą. Kai tiesiogiai išgyveni to, kas esi, nebėra gyvybės ar mirties baimės.

Visuomenėje ir kultūroje mums sakoma, kas mes esame, ir tuo pat metu esame vergai gilesniems nesąmoningiems biologiniams instinktams, kurie valdo mūsų pasirinkimą. Ego sistema yra ne kas

kita, o pasikartojimo impulsas. Tai tik kelias, kurį kartą eina energija, ir šios energijos polinkis vėl eiti tuo keliu, nesvarbu, ar tai kūnui teigiamas, ar neigiamas.

Yra begalinis atminties ar proto lygis, spiralės viduje yra spiralės. Tavo sąmonė, susitapatinusi su šiuo protu ar ego sistema, sieja tave su socialiniu kondicionavimu, kurį galima pavadinti matrica.

Egzistuoja tam tikri ego aspektai, kuriuos galime įsisauginti, tačiau būtent nesąmoningi, tolimi praeities ryšiai, pirminės egzistencinės baimės iš tikrųjų kontroliuoja visą mechanizmą. Nesibaigiantys stereotipai apie malonumo siekimą ir išvengimą skausmo virsta patologiniu elgesiu, mūsų darbu, santykiais, įsitikinimais, savo mintimis ir visu gyvenimo būdu. Kaip ir galvijai, dauguma žmonių gyvena ir miršta pasyviai pateikdami gyvūnus, maitindami matricą.

Mes pragyvename gyvenimą apsiribodami ribojančiais stereotipais. Gyvenimas dažnai būna pripildytas milžiniškų kančių ir niekada mums neateina į galvą, kad galime iš tikrųjų tapti laisvi. Galima atsisakyti gyvenimo, paveldėto iš praeities, ir gyventi tokį, kuris laukia išėjimo iš vidinio pasaulio.

Mes visi gimėme šiame pasaulyje su biologiškai sąlygotomis struktūromis, bet neturėdami savimonės. Dažnai žvelgdamas į mažo vaiko akis, tu nematai ten asmenybės pėdsakų, o tik švytinčią tuštumą. Asmenybė, kuria vaikas tampa, yra kaukė, dėvima virš sąmonės. Šekspyras sakė: „Visas pasaulis yra teatras, o jame esantys žmonės yra aktoriai!“ Pažadintame žmoguje sąmonė šviečia per asmenybę, per kaukę. Kai esate pabudęs, nesate tapatinamas su savo personažu. Nemanai, kad esi kaukė, kurią dėvi. Bet jūs neatsisakote savo vaidmens. Mes susitapatiname su savo asmenybe, savo vaidmeniu, tai yra Maja, tikrojo „Aš“ iliuzija. Samadhi yra pabudimas iš miego jūsų asmenybės gyvenimo spektaklyje.

Praėjus dvidešimt keturiems šimtmečiams po to, kai Platonas parašė „Valstybę“, žmonija vis dar bando išeiti iš Platono olos. Tiesą sakant, dabar mus labiau kaip bet kada sukrėtė iliuzijos. Platonas per Sokrato burną apibūdina grupę žmonių, kurie yra grandininiai ir gyvena savo gyvenimą oloje, žiūrėdami į tuščią sieną. Jie mato tik ant sienos mirgančius šešėlius, kuriuos meta daiktai, kuriuos nešioja ugnis, deganti už jų. Šis šešėlių teatras tampa jų pasauliu. Anot Sokrato, šešėliai buvo taip arti, kad kaliniai galėjo juos priimti už realybę. Net po to, kai jiems buvo pasakyta apie išorinio pasaulio egzistavimą, jie ir toliau tikėjo, kad ten yra visi šešėliai. Net įtardami, kad yra kažkas daugiau, jie nenorėjo palikti to, ką žinojo.

Šiuolaikinė žmonija yra panaši į tuos žmones, kurie nieko nematė, išskyrus šešėlį ant olos sienos. Šie šešėliai yra panašūs į mūsų mintis. Mąstymo pasaulis yra vienintelis pasaulis, kurį mes žinome. Tačiau yra dar vienas pasaulis, negalvojančias. Už dualinio proto ribų.

Ar esate pasirengę palikti urvą, palikti viską, ką žinote, kad sužinotumėte tiesą apie tai, kas esate? Norint patirti Samadhi, reikia atitraukti dėmesį nuo šešėlių, nuo minčių prie šviesos. Žmogus, pripratęs tik prie tamsos, turėtų palapsniui priprasti prie šviesos. Pripratimas prie bet kokios naujos pasaulėžiūros sistemos reikalauja laiko, pastangų ir noro tyrinėti naują, ir noro atsisakyti senojo. Protas gali būti prilygintas sąmonės sąstams, labirintui ar kalėjimui. Nėra taip, kad esate kalėjime, „jūs“ esate šis kalėjimas.

Kalėjimas yra iliuzija. Susitapatindami su iliuziniu savimi, jūs miegate. Jei jūs, supratę, kad esate kalėjime, pradėsite kovoti, kad išeitumėte iš iliuzijos, tada jūs ją suteiksite realybei, bet vis tiek liksite sapne, tik dabar sapnas jums taps košmaru. Jūs be galo bandysite pabėgti nuo savo šešėlio.

Samadhi yra atsibudimas iš miego, kurį vykdo atskiras „aš“ arba ego sistema. Samadhi yra pabudimas iš susitapatinimo su kalėjimu, kurį mes vadiname „aš“. „Tu“ niekada negali būti laisvas, nes ten, kur yra „tu“, ten ir tavo kalėjimas.

Prabudimas nėra susijęs su atsikratymu proto ar matricos, priešingai, kai nesate tapatinamas su savo protu, tuomet galite išsamiau patirti gyvenimo žaidimą, mėgaudamiesi tuo, kas yra, be priklausomybės ar baimės. Senoviniuose mokymuose tai buvo vadinama dieviškuoju žaidimu, Lila: dvilypumo žaidimu.

Žmogaus sąmonė yra tęstinumas. Viena vertus, žmonės tapatinami su medžiaga „aš“. Kita vertus, Samadhi yra šio „aš“ išnykimas. Kiekvienas žingsnis, padarytas Samadhi link, sumažina jūsų kančias. Mažiau kančių nereiškia, kad gyvenime nėra skausmo. Samadhi peržengia skausmo ir malonumo dvilypumą. Tai reiškia, kad yra mažiau pasipriešinimo tam, koks yra protas, atskiras „aš“, būtent šis pasipriešinimas sukuria kančią. Suvokę bent kartą Samadhi, galėsite pamatyti, kas yra kitame tęstinumo gale. Matyti, kad kažkas skiriasi nuo materialiojo pasaulio ir asmeninio intereso. Kai Samadhi mieste visiškai sunaikinama egoistinė sistema, nėra jokių egoistinių minčių, nėra atskiro „aš“, nėra dvilypumo, bet AŠ ESU, Annatas arba ne „aš“. Šioje tuštumoje klesti prajna arba išmintis - supratimas, kad tikrasis AŠ egzistuoja toli už dualumo žaidimo, per visą tęstinumą.

Tikrasis AŠ yra nesenstantis, nesikeičiantis, visada ir dabar. Švytėjimas tai yra pirminės spiralės susijungimas, nuolat besikeičiančio apsireiškiančio pasaulio ar lotoso, susiliejančio su jūsų nesenstančia būtybe. Jūsų vidinis ryšys auga kaip nuolat besiplečianti gėlė, kai susipažinote su atskiru „aš“, tapdamas gyvu tiltu tarp laiko pasaulio ir beaikio pasaulio.

Tikrojo AŠ suvokimas yra tik kelio pradžia. Daugelis žmonių meditacijos metu patirs ir praras Samadhi, kol galės integruoti jį į kitus gyvenimo aspektus. Nejprasta, kad meditacijos ar savęs patikrinimo metu giliai įžvelgi savo tikrąją prigimtį ir vėl atsiduri grįžęs prie senų modelių, pamiršdamas tiesą apie tai, kas esi.

Norėdami suvokti nejudrumą ar tuštumą visais gyvenimo aspektais, kiekvienu savo „Aš“ aspektu, turite tapti tuštuma, šokančia visame kame.

Nejudrumas nėra kažkas atskirai nuo judėjimo. Tai nėra judėjimo priešingybė. Samadhi mieste nejudrumas atpažįstamas kaip tapatus judėjimui, forma - tapati tuštumai. Tai beprasmiška protui, nes pats protas reiškia dvilypumą. Vakarų filosofijos tėvas Rene Dekartas garsėja sakydamas: „Aš maštau, reiškia egzistuoju“. Jokia kita frazė aiškiau neišreiškia civilizacijos griūties ir pilnatvės tapatinimo su šešėliais ant olos sienos. Dekarto, kaip ir daugumos žmonių, klaida buvo prilyginti pagrindinei būtybei ir mąstymui. Garsiausio savo traktato pradžioje Dekartas rašė, kad beveik viskuo galima suabejoti; jis suabejojo jutiminiu suvokimu ir net mintimis. Panašiai ir „Kalama Sutra“ Buda sakė, kad norint žinoti tiesą, reikia kvestionuoti visas tradicijas, šventraščius, mokymus, visą savo proto ir jausmų turinį. Abu šie žmonės pradėjo nuo didelio skepticizmo, tačiau skirtumas buvo tas, kad Dekartas nutraukė tyrimą mąstymo lygmenyje, o Buda žengė toliau - jis prisiskverbė už giliausių proto lygių. Galbūt, jei Dekartas peržengtų savo mąstymo protą, jis supras savo tikrąją prigimtį ir Vakarų sąmonė šiandien bus visiškai kitokia.

Vietoj to Dekartas aprašė blogio demono, galinčio mus laikyti iliuzijos priedanga, egzistavimo galimybę. Dekartas nepripažino, kas buvo šis demonas. Panašiai kaip filme „Matrica“, mes galime sugriebti kažkokios sumaniai sukurtos programos, kabinančios mus į svajonių pasaulį, kabliuką. Šiame filme žmonės gyvena savo gyvenimą matricoje, o kitame lygmenyje jie yra tik akumulatoriai, suteikiantys gyvybingumo mašinoms, kurios naudoja savo energiją savo tikslams.

Žmonės visada nori ką nors kaltinti už savęs ribų dėl padėties, kurioje yra pasaulis, ar dėl savo pačių nelaimės. Jie gali kaltinti žmogų, tam tikrą žmonių grupę ar šalį, religiją ar tam tikrus kontroliuojančius iliuminatus, pavyzdžiui, Dekarto blogio demoną, arba intelektualias mašinas iš „The Matrix“. Ironiška, kad demonas, kurį įsivaizdavo Dekartas, buvo būtent tas, kurį jis apibrėžė pats. Suvokus Samadhi, tampa aišku, kad yra valdiklis, mašina ir blogio demonas, kuris diena iš dienos siurbia tavo gyvybės energiją. Ši mašina ir esi „tu“.

Jūsų ego sistemos struktūrą sudaro daugybė mažų sąlyginių procedūrų ar mažų viršininkų. Vienas mažas šeimininkas trokšta maisto, kitas nori pinigų, kitas nori statuso, padėties, galios, sekso, intymumo. Kitas nori supratimo ar dėmesio iš kitų. Norai tiesiogine prasme yra begaliniai ir niekada negali būti patenkinti. Mes daug laiko ir energijos praleidžiame puošdami savo kalėjimus, pasidavę spaudimui tobulinti kaukes ir maitinti mažuosius viršininkus, darydami juos stipresnius. Kaip ir narkomanai, kuo labiau stengiamės patenkinti mažuosius viršininkus, tuo stipresnis tampa mūsų troškulys. Kelias į laisvę reiškia ne savęs tobulinimą ar bet kokį savo ego patenkinimą, bet visko, kas susiję su mūsų ego, atmetimą.

Kai kurie žmonės baiminasi, kad pažadinti tikrąją prigimtį reiškia prarasti individualumą ir džiaugtis gyvenimu. Iš tikrųjų yra atvirkščiai; išskirtinė sielos asmenybė gali būti išreikšta tik tada, kai nugalimas sąlygotasis ego. Dėl to, kad mes miegame matricoje, dauguma iš mūsų net nežinome, ką iš tikrųjų nori išreikšti mūsų siela.

Kelias į Samadhi apima meditaciją, kuri yra ir sąlygotąją savęs stebėjimas, keičiantis, ir tikroji jūsų prigimtis, kuri nesikeičia. Kai ateini į ramybės tašką, savo būties šaltinį, lauki tolimesnių nurodymų, neįtardamas, kaip turėtų pasikeisti išorinis pasaulis. Gali būti ne mano, bet Aukščiausiojo valia. Kai protas bando pakeisti išorinį pasaulį taip, kad jis atitiktų jūsų idėjas apie kelią, tai yra tarsi bandymas pakeisti vaizdą veidrodyje, veikiant atspindžiu. Akivaizdu, kad jūs negalite manipuliuoti atspindžiu norėdami, kad vaizdas veidrodyje šypsotųsi, jūs turite suvokti save kaip tikrą atspindžio šaltinį. Kai žinai tikrąjį AŠ, tai dar nereiškia, kad viskas, kas išorėje, būtinai pasikeis. Tai, kas keičiasi, yra sąmoninga, racionali, vidinė energija arba prana, kuri yra atlaisvinta nuo kondicionavimo ir kuria dabar gali vadovautis siela. Jūs suvokiate sielos tikslą tik tada, kai sugebate stebėti sąlygotą „aš“ su begaliniiais norais ir paleisti juos. Graikų mitologijoje sakoma, kad dievai nuteisė Sizifą amžinam beprasmiškos darbo kartojimui. Jo užduotis buvo be galo stumti akmenį į kalno viršūnę, tik tam, kad jis nuredėtų atgal. Prancūzų egzistencialistas, Nobelio premijos laureatas Albertas Camusas Sizifo istoriją laikė žmonijos metafora. Jis uždavė klausimą: „Kaip mes atrandame prasmę šioje absurdiškoje egzistencijoje?“ Kaip žmonės mes dirbame be atokvėpio, kurdami savo ateitį, kuri niekada neateis, ir tada mes mirštame. Jei mes tikrai suprasime šį faktą, mes arba prarasime protą, susitapatinę su ego asmenybe, arba pabusime ir tapsime laisvi. Mes niekada laimėsime kovą su išoriniu, nes tai tik mūsų vidinio pasaulio atspindys. Visatos pokštas, situacijos absurdiškumas paaiškėja, kai visiškai nesiseka beprasmiški egoistinio savęs bandymai pasiekti nušvitimą.

Zen budizme yra posakis: „Prieš nušvitimą skaldykite medieną, neškite vandenį. Po apšvietimo skaldykite medieną, neškite vandenį.“ Prieš nušvitimą žmogus turi ridinti akmenį į kalną, o po apšvietimo - vėl ridinti akmenį į kalną. Kas tada pasikeičia? Vidinis pasipriešinimas tam, kas yra. Kova buvo sustabdyta, tiksliau, buvo pripažintas kovotojo iliuzinis pobūdis. Individuali valia arba individualus protas ir dieviškoji valia arba aukštesnis protas buvo suderinti. Samadhi yra visiškai be išimties vidinio atsparumo bet kokiems pokyčiams nutraukimas. Tas, kuris sugeba realizuoti vidinę taiką, nepriklausomą nuo išorinių aplinkybių, įgijo tikrąjį Samadhi. Jūs sustabdote pasipriešinimą ne todėl, kad susitaikėte su tuo ar tuo, o todėl, kad jūsų vidinė laisvė nepriklauso nuo nieko išorinio.

Svarbu pažymėti, kad kai mes priimame realybę tokią, kokia ji yra, tai nereiškia, kad mes nustojame veikti pasaulyje ar tampame medituojančiais pacifistais. Tiesą sakant, gali būti visiškai priešingai. Kai mes elgiamės būdami laisvi nuo nesąmoningų motyvų, tampa įmanoma veikti tame pačiame bangos ilgyje kaip ir Dao, visa jėga vidinės energijos, esančios už mūsų. Daugelis tvirtins, kad norėdami pakeisti situaciją ir pasiekti taiką, turime dar griežčiau kovoti su tariamais priešais. Kova už taiką yra tarsi riksmas dėl tylos. Tai tik padidina tai, ko nesinori. Šiandien karai kovoja su viskuo - su terorizmu, ligomis, badu. Tiesą sakant, kiekvienas karas yra karas prieš save.

Kova yra kolektyvinės apgaulės dalis. Mes sakome, kad norime taikos, tačiau ir toliau renkame karą palaikančius vadovus. Mes apgaudinėjame save sakydami, kad giname žmogaus teises, tačiau ir toliau perkame prabangių prekių parduotuvėse pagamintas prekes. Mes sakome, kad norime švaraus oro, bet ir toliau jį teršiamo. Norime, kad mokslas išgydytų mus nuo vėžio, tačiau nenorime pakeisti savęs naikinimo įpročių, kurie prisideda prie ligos. Mes kvailiname save tikėdami, kad norime geresnio gyvenimo. Mes nenorime matyti mumyse paslėptų tendencijų, prisidedančių prie kančios ir mirties.

Tikėjimas, kad galime laimėti karą prieš vėžį, badą, terorizmą ar bet kurį kitą priešą, kurį sukūrė mūsų pačių mąstymas ir elgesys, iš tikrųjų leidžia mums toliau save apgauti, tarsi nereikia keisti savo veikimo būdo šioje planetoje. Visų pirma, revoliucija turi įvykti jūsų viduje. Išorinis pasaulis bus harmonijoje su Dao tik tada, kai galėsime tiesiogiai pajusti gyvenimo spiralę viduje. Iki šiol viskas, ką padarėme, tik padidins proto jau sukurtą chaosą.

Karas ir taika atsiranda kartu nesibaigiančiame šokyje. Jie yra vienas tęstinumas. Viena dalis negali egzistuoti be kitos. Lygiai taip pat, kaip šviesa negali egzistuoti be tamsos, kaip ir viršus negali egzistuoti be apačios. Atrodo, kad pasaulis nori šviesos be tamsos, pilnatvės be tuštumos, laimės be liūdesio. Kuo daugiau įtraukiamas protas, tuo labiau suskaidytas pasaulis tampa. Bet koks sprendimas, kilęs iš savanaudiško proto, yra pagrįstas mintimi, kad yra problema, ir šis sprendimas tampa dar didesne problema, nei ta, kurią bandėme išspręsti. Tai, kam priešini, sustiprėja.

Žmogaus išradingumas sukuria naujus antibiotikus, dėl kurių bakterijos tampa tik stipresnės. Nepaisant mūsų milžiniškų pastangų kovojant su vėžiu, iš tikrųjų ligų skaičius tik auga, nuolat auga alkanų žmonių skaičius, taip pat teroristų išpuolių visame pasaulyje skaičius. Kas negerai su mūsų požiūriu? Kaip burtininko mokinys iš Gėtės poemos, mes gavome didžiulę jėgą, bet nežinome, kaip ja naudotis. Problema ta, kad mes nesuprantame naudojamo įrankio. Mes nesuprantame žmogaus proto ir tikrojo jo vaidmens bei tikslo.

Ši krizė paskatino mūsų ribotą ir sąlygotą mąstymą, tai, kaip jaučiamės ir gyvename. Mūsų racionalizmas pavogė sugebėjimą atpažinti ir panaudoti daugelio senovės kultūrų išmintį. Mūsų egoistinis mąstymas pavogė iš mūsų galimybę pajusti gilų gyvenimo šventumą, dieviškąjį buvimą visais gyvenimo aspektais, sugebėjimą atpažinti visiškai skirtingus sąmonės lygius, kurių žinojimas praktiškai prarandamas. Senovės Egipto kultūroje buvo dievai - Neterai. Tai buvo pirminės formos, kurių savybes įgijo tie, kurie išgrynino savo fizinį ir dvasinį kūną, kad jie galėjo tapti aukštesnių sąmonės lygių namais. Originalus Netero arba dieviškasis išminties principas buvo žinomas kaip Totas arba Teutas. Paprastai jis buvo vaizduojamas tarnautojo pavidalu su paukščio ar ibis galva, jis personifikavo žinių ir išminties šaltinį. Totas gali būti vadinamas universaliu mąstymo ar minties principu. Jis davė mums kalbą, metodiką, rašymą, matematiką, visus menus ir kitas proto apraiškas. Tik tiems, kurie gavo specialų mokymą, buvo leista naudotis šventomis Toto žiniomis.

Toto knyga nėra fizikos knyga, tai yra Akašos ar subtilių pasaulių išmintis. Pasak legendos, Toto

žinios buvo giliai paslėptos slaptoje vietoje kiekvieno žmogaus viduje ir buvo apsaugotos auksine gyvate. Archetipinis ar amžinasis mitas apie gyvatę ar drakoną, saugantį lobį, egzistuoja daugelyje kultūrų ir turi šiuos pavadinimus: kundalini šakti, ki, Šventoji Dvasia ir vidinė energija. Auksinė gyvatė yra ego sistema, susipynusi su vidinėmis energijomis, ir tik tada, kai žmogus ją įveikia ir pavergia, siela gali pažinti išmintį. Buvo sakoma, kad nepaisant to, kad žmonės išmoko pačių dievų paslapčių ir visko, kas paslėpta žvaigždėse, Toto knyga skaitytojui atnešė tik kančią. Svarbu suprasti, kad knyga atnešė kančių kiekvienam ją perskaičiusiam asmeniui, kiekvienam ego, norinčiam kontroliuoti šias žinias. Egipto kultūroje Osiris simbolizavo pabudusią sąmonę.

Be šios pažadintos sąmonės visos riboto „aš“ įgytos žinios ar sąvokos bus atitrauktos nuo aukštesniojo Proto ir pavojingos. Horo akis turėjo būti atvira. Slaptoji prasmė, kurią čia randame, yra ir labiau pažįstamoje „kritimo“ Edeno sode istorijoje. Toto knyga yra gėrio ir blogio pažinimo medžio, kurio vaisius Adomas ir Ieva gundė valgyti, analogija. Be abejo, žmonija jau suvalgė draudžiamus vaisius, jau atidarė „Toto“ knygą ir buvo išstremta iš Edeno sodo. Gyvatė yra pradinės spiralės, besitęsiančios nuo mikrokosmoso iki makrokosmoso, metafora. Šiandien gyvatė gyvena kaip „tu“. Ji yra savanaudiškas protas, išreikštas apsireiškusio pasaulio pavidalu. Niekada neturėjome galimybės naudotis tokia didžiuliu kiekiu žinių. Mes giliai tyrėme materialųjį pasaulį ir net radome vadinamąjį Dievo dalelę. Bet mes niekada nebuvo tokie riboti ir tiek mažai žinojome, kas mes esame ir kaip turėtume gyventi. Ir mes nesuprantame mechanizmo, kuriuo sukuriame kančią. Mūsų mąstymas sukūrė pasaulį, kuriame gyvename. Kai mes vadiname ką nors „gero“ ar „blogo“ ar sukuriame pirmenybę galvoje, taip yra dėl ego aktyvumo ir asmeninių interesų. Sprendimas yra ne kovoti už taiką ar užkariauti gamtą, o tiesiog pripažinti faktą, kad pats ego sistemos egzistavimas sukuria dvilypumą, atsiribojimą tarp manęs ir kitų, mano ir tavo, žmogaus ir gamtos, vidinio ir išorinio. Ego yra smurtas. Norėdami egzistuoti, jam reikia barjero, barjero nuo kitų. Nėra karo be ego. Negalima didžiulis ir išiekvoti gamtos išteklius siekiant pelno. Išorinė krizė pasaulyje atspindi mūsų vidinę krizę - mes nežinome, kas esame. Esame visiškai susitapatinę su savanaudiškais asmenybėmis, įsijautę į savo baimes ir atitrūkę nuo savo tikrosios prigimties.

Rasės, religijos, šalys, politinės organizacijos, bet kuri grupė, kuriai mes priklausome, tik sustiprina savo tapatumą su ego. Beveik kiekviena šiandien egzistuojanti organizacija teigia, kad jos požiūris yra vienintelis tikras. Tai pasakytina ir apie žmones. Paskirdama tiesą sau, organizacija sustiprina savo egzistavimą taip pat, kaip ego arba „aš“ sistema prieštarauja sau su kitais. Dabar labiau nei bet kada žemėje egzistuoja įvairios realybės ir polinių įsitikinimų sistemos. Skirtingi žmonės, kalbėdami apie tuos pačius išorinius reiškinius, gali turėti visiškai skirtingas mintis ir emocijas reakcijas. Panašiai samsara ir nirvana, dangus ir pragaras, yra skirtingos dimensijos, egzistuojančios tame pačiame pasaulyje. Įvykis, kuris vieniems atrodo kaip pasaulio pabaiga, bus palaima kitam. Iš to tampa akivaizdu, kad išorinės aplinkybės jokių būdu neturėtų paveikti jūsų vidinio pasaulio. Suprasti Samadhi reiškia tapti savaeigiu ratu, tapti savarankiška visata savaime. Jūsų gyvenimo patirtis nepriklauso nuo reiškinių pasikeitimo.

Čia tinka analogija su „Metatron“ kubu. Metatronas minimas daugelyje senovės krikščionių, musulmonų ir žydų tekstų. Pagal archetipą jis siejamas su Egipto dievu Totu ir graikų Hermeso Trismegistais. Metatronas yra glaudžiai susijęs su tetragrammatonu. Tetragrammatonas yra pagrindinė geometrinė figūra, pagrindinė forma, originalus fizinės realybės skleidimas, kuris vadinamas Dievo žodžiu arba Logos. Čia matome dvimatį figūros atvaizdą, bet jei pažvelgsite tam tikru kampu, pamatysite 3-D kubą. Kai pastebite kubą, figūroje niekas nesikeičia, būtent jūsų protas prideda naują matmenį jūsų vizijai.

Daugialypis požiūris ar žvilgsnio kampas yra tiesiog įpročio suvokti pasaulį naujoje šviesoje dalykas. Supratę „Samadhi“, mes išlaisvinami iš tam tikro požiūrio taško arba galime sukurti naujus, nes nebėra „aš“, prikibusio prie tam tikro požiūrio taško. Didžiausi žmonijos istorijos protai dažnai atkreipė dėmesį į riboto savęs ribų mąstymo lygius. Einšteinas sakė: "tikrąją žmogaus vertę pirmiausia lemia priemonė ir prasmė, kuria jis sugebėjo išsilaisvinti iš savo " aš ". Mąstymas ir „aš“ egzistavimas tikrai nėra kažkas blogo. Protas yra puikus įrankis, kai tarnauja širdžiai. Vedanta sako, kad protas yra geras tarnas, bet blogas meistras. Ego nuolatos filtruoja tikrovę per kalbą ir etiketes, visą laiką smerkdamas, teikdamas pirmenybę vienam, o kitam. Kai protas ir jausmai yra jūsų šeiminingai, jie sukuria begalines kančias, norus ir antipatijas, užrakindami mus mąstymo matricoje. Jei norite realizuoti Samadhi, neapibrėžkite savo minčių kaip gerų ar blogų, bet suraskite, kas esate prieš mintis, prieš jausmus. Kai visos etiketės bus išmestos, tada bus galima pamatyti viską taip, kaip yra. Kai tik vaikas pasakys, kas yra paukštis, ir jei jis tiki tuo, kas jam buvo pasakyta, jis niekada nebematys paukščio. Jis matys tik savo mintis.

Dauguma žmonių mano, kad jie yra laisvi, sąmoningi ir pabudę. Jei manote, kad jau esate prabudę, kodėl tada darote tokį sunkų darbą, kad gautumėte tai, ką jau turite? Prieš tai, kai prabudimas tampa įmanomas, svarbu susitaikyti su tuo, kad jūs miegate, gyvendami matricoje. Tyrinėkite savo gyvenimą sąžiningai, neapgauindami savęs. Ar galite nustoti sekti savo mechaninius ir nuolat kartojančius gyvenimo modelius, jei norite? Ar galite nustoti ieškoti malonumų ir išvengti skausmo? Ar esate priklausomas nuo tam tikrų maisto produktų, veiklos ar pramogų? Ar nuolat smerkiate, kaltinate ir kritikuojate save ir kitus?

Ar tavo protas nuolatos ieško stimulų, ar esi visiškai patenkintas tiesiog būdamas tyloje? Ar tau svarbu, ką žmonės galvoja apie tave? Ar norite patvirtinimo ar padrąsinimo? Ar sabotuojate tam tikras savo gyvenimo situacijas? Dauguma žmonių gyvens savo gyvenimą rytoj, po metų ar po dešimties metų, kaip ir šiandien. Kai pradėsite stebėti savo polinkį gyventi kaip robotas, tapsite sąmoningesni. Jūs pradėsite suvokti problemos gilumą. Miegate visiškai ir visiškai, pasiklydęs šiame sapne. Kaip ir Platonovo olos gyventojai, dauguma tų, kurie girdi šią tiesą, nebus pasirengę arba negalės pakeisti savo gyvenimo, būdami prisirišę prie savo įprastų modelių.

Esame pasirengę padaryti bet ką, kad pateisintume savo pavyzdžius, taip slėpdami galvas smėlyje ir nesitikėdami akis į akį su tiesa. Mes norime būti išgelbėti, tačiau patys nesame pasirengę kabėti ant kryžiaus. Už kokią kainą jūs ketinate mokėti už laisvę? Supraskite, kad jei pakeisite savo vidinį pasaulį, turite būti pasirengęs pakeisti išorinį pasaulį. Jūsų sena sistema ir sena asmenybė turėtų tapti negyva dirva, iš kurios augs nauji augalai. Pirmasis prabudimo žingsnis yra suvokimas, kad esame susitapatinę su žmogaus proto matrica arba su kauke. Kažkas mūsų viduje turi išgirsti šią tiesą ir pabusti iš miego. Yra jūsų dalis nesenstanti ir visada žinanti tiesą. Proto matrica mus atstumia, sužavi, priverčia nuolat veikti, vartoti, patraukti, apeiti nuolat besikeičiančių norų ir antipatijų ratą, užkertant kelią mūsų sąmonei žydėti ir gauname tai, kas priklauso evoliucijos dėsniai - Samadhi.

Mes imamės pataloginio mąstymo normaliam gyvenimui. Jūsų dieviškoji esmė buvo pavergta ir identifiukuota su ribota „aš“ sistema. Didžioji išmintis ir tiesa apie tai, kas jūs esate, yra giliai paslėpta jūsų esybėje. Jeddah Krišnamurti sakė: „Tai, kaip gerai esate prisitaikęs prie šios giliai sergančios visuomenės, nėra jūsų sveikatos matas“. Susitapatinimas su egoistiniu protu yra liga, o Samadhi - vaistas. Per visą žmonijos istoriją visi šventieji, išminčiai ir pabudę žinojo išminties atsiduoti. Kaip realizuoti savo tikrąjį „aš“? Kas liks, jei numesite Majos viršelį ir paleisite iliuzinį „Aš“?